

LBRIS

We know
books

ALEX IONESCU

MANIFESTUL UNUI HATER

Ilustrație grafică: © Natassja Velasco

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONESCU, ALEX

Manifestul unui hater / Alex Ionescu. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-630-330-013-9

159.9

Lebăda Neagră
Iași, 2023

BĂRBATUL (pentru că a dorit ea)	317
REAL MADRID CF (chiar și pentru fanii Barcei)	322
TOTUȘI, NIMIC BUN?!? (în altă notă)	336
TIMPUL (dacă găsiți puțin timp)	352
IEȘIREA DIN PEȘTERĂ (vedem luminița...)	362
CE NE TREBUIE? DE CE NE TREBUIE? (Totul! Mai nimic.)	368
CINE-I DE VINĂ? (mereu este cineva...)	375
HATERUL ȘI AI-UL (ca să vedeți asemănarea)	382
CONCLUZII (clare)	388
ATTITUDINEA T-34	390
POSTEAȚĂ (mult a fost puțin a rămas. <i>You can do it!</i> Merită.)	401
BIBLIOGRAFIE (de parcă mai avea sens)	405
BONUS (surpriză; ceva pe gustul vostru, sper)	406

www.blackswanpublishing.ro

Redactor: Alexandra Dumitrescu
Corector: Ines Simionescu
Copertă: Ștefan Ioan
Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: octombrie 2023. Apărut: 2023
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273
Tel.: 0772 240 230
E-mail: *office@blackswanpublishing.ro*

CUPRINS

PREFATĂ – INTRODUCERE – EXPLICAȚII (vă rog, nu o săriți)	15
LA ÎNCEPUT A FOST HAOS (e normal să nu fi înțeles încă nimic)	31
CE ESTE UN HATER? CINE ESTE UN HATER? (pledez vinovat)	59
STATU-QUOUL (toate trebuie să înceapă de undeva)	82
DUMNEZEII (altădată pentru așa ceva ardeam pe rug)	99
„MAMA-NATURĂ” (probabil vitregă și pe alt interes)	112
HOMO SAPIENS (adică noi)	135
HOMO AVARUS (din păcate, tot noi)	188
SOCIETATEA UMANĂ (deja căliți, cred că îi faceți față)	213
FEMEIA (pe asta voi ajunge să o regret)	302

*Slavă ție, curiosule cititor! Cel ce se apropie
cu fiecare clipă de uitare te salută!*

Înainte de a intra în subiectul cărții, aș dori să vă explic opera de artă de pe coperta ei. Mă simt obligat să o fac pentru că lumea noastră tot mai superficială, ce nu ne livrează decât o educație precară, mă obligă la acest gest. Evident, imaginea bombei nucleare este una menită să șocheze, să ne reamintească drama sutelor de mii de morți de la Hiroshima și Nagasaki, precum și faptul că avem puterea de a distruge lumea într-un război nuclear. STOP. Majoritatea se vor opri aici cu analiza imaginii. Câțiva vor merge mai departe și vor concluziona că, odată scos din lampă acest duh malefic, nu mai avem cum să-l îndesăm înapoi, motiv pentru care trebuie să ne obișnuim să trăim cu el și poate să îi găsim o întrebuințare mai bună. PUNCT. Ei bine, scopul final al acestei cărți este să vă facă să vedeți chiar mai departe. Să treceți peste drame personale, păreri preconcepute și trendul corect politic. Îmi doresc să vă ajut să vedeți că, în contextul perioadei la care s-au lansat bombele (o catastrofă provocată de om, nu iminentă), privit chiar și cu puțin pragmatism, nu doar că a fost cea mai bună decizie, dar victimele, prin alegeri greșite sau pasivitate, și-au meritat soarta, și nu doar atât, ci chiar au căutat-o cu lumânarea. (Vă pare cunoscută povestea...? Dacă vă pare revoltătoare această opinie, dați repede înainte până la

îmi doresc, dar nu mă las. Asta înseamnă progres, iar eu mă îmbăt cu ideea că evoluția mea este înspre bine; cum mi-o doresc și pe a voastră.

Pentru cei deja sătui de mine, este la final un capitol, cât am putut de scurt, de concluzii (p. 388). Înțeleg un coleg hater. Pace.

P.S. O anecdotă ce va descrie mersul acestei cărți.

Într-o lume în care vor exista doar bani electronici/virtuali (pe lângă alte probleme), nu doar că nu vei mai avea o monedă (deși probabil o vei putea cumpăra și primi în 2-4 zile – oricum, prea târziu) pentru a o arunca în fântâna dorințelor pentru ca forțe superioare să-ți îndeplinească visele (nu subestimați puterea gândirii pozitive!), ci nici măcar nu vei mai concepe ca ceva să nu fie plătit cu cardul și recomandat de aplicații. Chestiile cu adevărat valoroase sunt mai mereu neprețuite. La acestea trebuie să visăm.

PREFAȚĂ – INTRODUCERE – EXPLICAȚII

(vă rog, nu o săriți)

(la fel, vă rog și să nu săriți notele de subsol,
dacă rezistați până acolo)

„Ura este o cupă fără fund. Voi turna și turna.”

Euripide

Am avut rugămintea de a nu sări această parte, un fel de prefață, gest pe care eu adesea îl fac, pentru că ea conține o scurtă explicație pentru ceea ce urmează. Sper să vă facă curioși și sper să vă convingă să duceți cartea până la final. *De ce să citiți această carte?* (În afară de faptul că ați pus mâna pe ultimul lucru ieftin și bun de pe planetă – tentativă de umor, promit că nu voi exagera.) Păi, pentru că vă va „emancipa din sclavia mentală”¹, pentru că va porni o revoluție a moralității, vă va deschide mintea către noi lumi și perspective și pentru că va schimba lumea cum nicio altă carte nu a reușit înaintea ei. Nicio șansă! Nu fiți naivi! Nici măcar nu vă va consola, rar nu vă va irita, și doar pe alocuri vă va distra. Sper să o citiți pentru că nu îmi pare mult mai rea decât oferta de la TV sau de pe canalele de streaming. Până la urmă, mare rău nu prea are cum să vă facă. Asta dacă nu sunteți depresivi. Poate că nu este momentul optim

1. „*Emancipate yourselves from mental slavery*” – vers din melodia *Redemption song* a lui Bob Marley.

pentru o lectură ici-colo cinică și cam sobră. Pe cel/cea care nu găsește vreo informație nouă pentru el/ea în toată această carte îl/o rog să mă contacteze pentru a primi personal felicitările mele. Sunt sigur că, și în acest caz, o reamintire a atâtor noțiuni este folositoare, repetiția fiind mama învățaturii². Am văzut că există o mulțime de cărți pe tema haterului, dar aceasta nu e inspirată de vreuna, pentru că nu am catadicsit să fac prea multă cercetare pentru ea. Dacă această carte era scrisă în secolele XVII sau XVIII, probabil avea forma unui dialog între un reprezentant al civilizației europene și un nobil sălbatic, din ceva locuri încă virgine colonialismului, ce critica fiecare aspect al ei; tot acest efort având scopul de a evita cenzura Bisericii sau a sistemului ce nu accepta libertatea de exprimare a părerilor, dacă erau critice. Astăzi, putea fi o variantă românească a cărții lui Lahontan, *Curious Dialogues with a Savage of Good Sense Who Has Travelled*³ (1703), dar cu un extraterestru în locul înțeleptului amerindian și cu un titlu ce l-ar fi concurat pe cel al lui Gică Popescu⁴, măcar în lungime. Extraterestru era esențial pentru că nu prea aveam cum să găsim un sălbatic necorupt de lumea noastră „civilizată”, în vremurile noastre. După ce am scris acest rând, mi-a venit în cap momentul cu sticla de Cola din filmul *The Gods Must Be Crazy* (1980) (la noi tradus *Nebunia zeilor*, deși mai corect ar fi fost *Probabil că zeii au înnebunit*) și influența noastră imprevizibilă asupra lumii. Pentru cei mai tineri, povestea filmului este despre peripețiile lui Xi, un vânător-culegător

2. „*Repetitio mater studiorum est.*” – expresie latină.

3. În traducere liberă, *Conversații interesante cu un sălbatic de bun-simț ce a văzut lumea*. Un bestseller la vremea ei.

4. Titlul cărții „Baciului” este *Abordări teoretice și practico-metodice ale predării jocului de fotbal în centrele de copii și juniori, din perspectivă interdisciplinară*.

din savana africană, spre capătul lumii, unde trebuie să returneze zeilor sticla de Coca-Cola. Sticla de Cola, aruncată dintr-un avion, după ce a fost golită, a fost găsită de tribul lui Xi și, ca orice obiect căzut din cer, a fost considerată un dar de la zei. Iar cum un dar de la zei nu poate fi decât bun și folositor, tribul i-a găsit inițial tot felul de întrebunțări și a considerat-o folositoare până când a stârnit zăzanie și a fost folosită drept armă. Atunci Xi a primit sarcina să o returneze, pentru că, evident, zeii făcuseră o greșală, sau „au înnebunit”. Pe lângă prestația lui Xi, Toma (nu este o greșală, așa este scris numele lui, pentru noi intranscriptibil), un fermier boșiman în rolul lui Xi, dovada că oricine poate interpreta și un alt rol, semnificativ este și subtitlul filmului, atât de potrivit și zilelor noastre, dacă nu ne pierdem de mult simțul umorului: *O comedie epică de proporții absurde*. Mereu am crezut că îți pierzi din originalitate dacă citești o sumedenie de cărți sau ascuți o multitudine de opinii. Nu e cazul meu. Dacă, din greșală, dați peste idei geniale în această carte, pe care le-ați mai auzit și la oameni de mai mare succes și calitate, este probabil să fie doar o coincidență. Aș putea spune că mințile mari gândesc la fel, dar trăind de patruzeci de ani cu mine, vă pot asigura că nu am o minte strălucită, și nici nu aș vrea să fiu altfel perceput de unii care nu sunt destul de bine informați. Singurele lucruri mari la mine sunt burta și egoul. Minții, slabă la memorare și lentă în a lua decizii, îi pot găsi doar calitatea de critică, după clasificarea mea; bolnavă, după cea a specialiștilor. Cum eu sunt suma experiențelor mele, toate lucrurile de care m-am lovit în viață (în *pinball*-ul vieții mele; vă explic mai târziu) m-au condus aici, la acest deziiderat de a-mi așterne criticile/nemulțumirile/observațiile într-o carte. Sper interesantă pentru voi, și apoi nemuritoare

pentru literatură și civilizație. Cât timp am lucrat la ea, am tot fost întrebat „Despre ce este?” Întrebare care a reușit mult timp să mă încurce. Inițial, am avut tendința să răspund că nu este despre nimic, la fel ca serialul *Seinfeld*. Pe urmă, mi-am dat seama că este despre un nimic foarte important pentru noi: despre viață. Am ajuns să o văd așa deoarece nu putem spune că îi acordăm mare valoare când o trăim cum o trăim. Mulți greșesc echivalând viața cu supraviețuirea. Vă rog, puțin respect! Ce suntem noi? Animale?! În această carte, termenul „viață” nu se referă la asta. „Viața este obligația de a trăi pentru dezvoltare/evoluție personală” și, prin ea, pentru progres, ca familie, nație și specie. În piesa *Cum vă place* (1599), W. Shakespeare (1564-1616) compară memorabil viața cu o piesă de teatru în nemuritoare versuri: „Lumea întregă e o scenă,/ Toți bărbații și femeile doar niște actori:/ Au intrările și ieșirile lor;/ Iar un singur om joacă multe roluri în viață,/ Actele fiind cele șapte vârste.”

Este o analogie extrem de reușită a marelui bard, care, privită mai profund, îmi confirmă ideea anterioară. Fără a discredita actoria și teatrul, rolul lor pe lume nu este esențial decât poate pentru cei direct implicați. Indiferent de splendoarea locației sau calitatea excepțională a interpretării, acestea devin superflue, căci piesa este o comedie îngrozitoare. La fel, și viața noastră se irosește în situații frecvent stupide și scene ridicole, uneori chiar absurde. Dar chiar mai rău decât atât este faptul că nu poți avea propria identitate. Pentru succesul social avem mereu măști și costume și interpretăm roluri scrise de o societate pe care vrem să o satisfacem, dar ale cărei reguli le urâm. Cred că despre acestea sunt următoarele pagini, mult (mult, mult...) mai multe decât am anticipat inițial, cu un vocabular ce nu face cinste

unei opere literare, dar lipsa unei educații de calitate trebuia să se răzbune cândva, umilindu-și prea leneșul posesor; karma. Mi-ar plăcea să afirm că este „*ars gratia artis*”⁵, dar avându-mă ca autor, nu are pretenția de a avea vreo valoare artistică. Ideea consemnării degradării morale a societății nu este ceva nou. Aproape toți istoricii antici romani considerau că declinul Romei a început după distrugerea finală a Cartaginei, în 146 î.Hr. Din acel moment, au constatat o scădere constantă a virtuții, libertăților și moralității. Acestea au fost înlocuite cu vicii și lăcomie și alte rele ce au dus la fărâmițarea imperiului și, în cele din urmă, la distrugerea Romei. Spre norocul lor, sfârșitul a venit lent, și au mai trecut prin momente de glorie. Dar erau alte vremuri, mai lente. Însă nu destul de lente, astfel ca într-o sută de ani populația Romei să scadă de la 800.000 de locuitori (numărul de locuitori nu a mai revenit la cel anterior ciumei antonine, 165-180 d.Hr.) la 75.000, la finalul secolului al V-lea d.Hr., după cucerirea ei de către Odoacru (433-493 d.Hr), ce conducea o alianță de triburi germanice migratoare. Valul de migranți cu care ne confruntăm și azi, ce-i drept, din altă direcție, nu este o invenție nouă. Doar viteza cu care avansează și faptul că poate fi absorbit și întreținut necreând încă un efect de domino sunt noi. Însă rezultatul final al acestui amestec este greu de prevăzut. El poate fi un elixir magic sau un cocktail Molotov, sau orice substanță intermediară. Timpul ne va elucida. Înainte de a vă explica de ce această carte nu are o prefață clasică, trebuie să vă explic de ce are o ediție revizuită și mult adăugită. Scopul primei variante, mai pure, era să facă din fiecare cititor un om mai bun odată ce se regăsea în rândul haterilor. Doar că ea

5. Tradus din latină, „artă de dragul artei”.

a avut acest efect chiar și asupra autorului ei. Ce-i drept, poate o maturizare a lui, nu o schimbare radicală a acestuia. Drept pentru care această lucrare este doar o variantă îmbunătățită a primei cărți, nu o retractare a primeia. Sper ca până la sfârșitul vieții specia umană să îmi dea motivele și ocazia să o redactez și pe cea numai cu scuze. Deși cam am dubii că voi trăi atât de mult, dar și că o voi face, chiar de aș fi nemuritor. Cum vă spuneam... aceasta nu este o prefață clasică, scrisă de cine-știe-ce minte luminată, prieten sau fan al autorului, în care sunt elogiați lucrarea și creatorul ei. Este doar opera mea, pentru că nu a dorit nimeni să fie asociat cu această carte și această atitudine. Cinste lor dacă au ales acest lucru din credință și nu din ipocrizie! Aici am putea discuta care e prima cauză, frica sau ipocrizia. Noroc că nu este o carte de filosofie; cine mai are timp de aprofundări în secolul vitezei? Hilar ar fi ca dificultățile să-mi fie cauzate de faptul că am reușit prea bine să citesc și să transpun gândurile secrete și întunecate de care toți sunt rușinați. *Condamnat la izolare în carceră când eu practic am cerut să fu legat de stâlpul infamiei...* Așa se debarasează sistemul de toți activiștii... Diferența dintre cei ce urăsc în ei, iar afară zâmbesc și dau aprobator din cap, și un hater este că acesta din urmă își va spune oful. Într-o lume normală, această verticalitate ar fi apreciată, dar nu și în cea creată de *yes-men*-i. (În context, *man* = persoană, nu bărbat, să nu se aprindă deja vreo feministă.) Odată cu opinia, haterul își asumă și urmările, care, evident, vor fi, și vor fi neplăcute, căci adevărul a devenit de nesuportat. În aceste condiții, din păcate, oamenii își pun întrebarea: *de ce a făcut-o?* Într-o lume normală, ar fi trebuit să înțeleagă și să știe deja răspunsul. Acesta le scapă însă, pentru că este un concept din alte vremuri, străine lor. Pentru a răspunde la întrebarea *de ce?*,

il voi cita pe revoluționarul suprem, pentru a da o aură de valoare ideii, E. „Che” Guevara: „Pentru idealurile mele.”

„Adevărul poate fi dur și poate fi jignitor în anumite circumstanțe, dar asta nu înseamnă că ar trebui să fie evitat sau negat într-o argumentație sau discuție. Adevărul este un concept fundamental în raționamentul logic și în dezvoltarea cunoștințelor și înțelegerii. Argumentele bazate pe fapte și dovezi obiective sunt mai puternice și mai convingătoare decât cele bazate doar pe sentimente sau opinii personale. Emoțiile și sentimentele nu ar trebui să primeze în defavoarea adevărului sau a faptelor. În cele mai bune argumente se poate găsi un echilibru între prezentarea de argumente raționale și recunoașterea și abordarea emoțiilor și sentimentelor implicate într-o situație.” (secvențe din discuțiile cu AI⁶-ul ChatGPT, un asistent virtual al omenirii, care nu știu încă dacă ne va elibera sau ne va distruge – îl voi mai trage de limbă!)

Pe mine mă veți auzi toată cartea, așa că merita și AI-ul momentul lui de glorie. Adevărul este că nu mi-ar fi ieșit mai bine de atât nici în cinci sute de ani. Dar poate așa, când vine un „străin” să vă atragă atenția, mă veți lua și pe mine mai în serios, chiar dacă nu am elocvența lui. Recunosc că primul contact cu AI-ul m-a speriat prin cât de bine și frumos le zice. Am și reacționat emoțional și mi-am imaginat cum nu mai este nevoie de niciunul dintre noi și tot felul de spectaculoase scenarii apocaliptice hollywoodiene.

6. *Artificial Intelligence* – inteligență artificială; mai frecvent voi folosi acronimul englez.

Dar, pe urmă, am analizat mai profund cel puțin două dintre motivele cele mai umane și pe care am încercat să le țin cât mai departe de această lucrare: sfidarea și trufia; AI-ului nu i-ar fi ieșit niciodată așa (chiar dacă pare că știe totul, nu înțelege încă mare lucru): „Dacă tot mă pândește moartea subită după fiecare colț, atunci, când mă va pupa moartea rece, măcar să-mi miroasă gura a ceapă.” „Orice norișor, la un moment dat și dintr-o anumită poziție, eclipsează o vreme soarele.”

Trebuie să menționez că această carte este un pamflet. Folosește exemple uneori (puțin) exagerate, pentru a facilita înțelegerea argumentelor. Nu vreau să am dispute în instanță cu cei mai sensibili dintre voi, mai ales că gingășia devine tot mai acută în zilele noastre, în special dacă reprezinți o minoritate. O reușită *Bond girl* spunea că: „Nu poți pune un preț pe integritate.” Nu aș vrea să fiu eu nevoit să cuantific pseudo-integritatea mea, care nu mi-a permis să nu vă critic. Absolut meritat. Evident că acest argument al pamfletului este o ipocrizie, dar, până la urmă, petrecând atâția ani în societatea asta, s-au prins și de mine niște obiceiuri proaste. Dar eu măcar le sesizez. Doar că nu pot spune că îmi doresc să-mi pierd timpul pledându-mi cauza în fața unui judecător ale cărui valoare și integritate, în această calitate, sunt îndoielnice, mai ales pentru a vindeca cu o sumă de bani sentimentele rănite ale unei „fetițe”. Încercați să țineți pasul și să faceți diferența între discriminare și catalogare. Eu încerc să nu discriminez, ci poate doar să discreditez. Așa că, dacă nu vă convine ce am scris, vă simțiți insultați, nedreptățiți sau în cine-știe-ce alt fel, nașpa. „Ghinion”, cum ne-a zis și domnul președinte K.W. Iohannis. Bine ați venit în lumea mea! Tocmai ce ați făcut primul pas. Dacă ești

prea sensibil, empatic sau mai ai încă speranță că lucrurile vor fi mai bune de la sine, te poți opri acum din citit. În această carte nu vei găsi mai nimic pozitiv, decât poate foarte aproape de final. Sper că înțelegeți acest demers în care nu îmi doresc vreun conflict cu nimeni, pentru că, până la final, nu știu dacă voi mai găsi pe cineva care va mai dori să fie asociat cu mine. Dacă deja s-au aprins alarmele vreunui sfânt apărător al discriminării, *chill the F!*⁷. Sper să nu ratez din a discredita și judeca nici măcar un membru al speciei umane, și nu numai, iar dacă cumva a rămas careva pe dinafară, îmi pare rău pentru el, dar dacă e chiar așa insignifiant, ar trebuie să se gândească serios dacă mai are sens să prindă încă un răsărit. Vă poate ajuta în acest deziderat marele maestru J. Trudeau, dacă simțiți că nu mai puteți „continua să trăiți cu demnitate”⁸. Un alt exemplu perfect că un regim condus de un hater tulburat nu poate fi funcțional, cel puțin după considerente umane. Tocmai de aceea, această carte nu își dorește să crească numărul de hateri, și așa ridicat, ci să reducă numărul de motive de *hate* (ură).

Înainte de a trece mai departe, aș vrea să le dau niște circumstanțe atenuante (mă fac avocatul diavolului aici, dar

7. *Chill the fuck!*, tradus din engleză „Relaxează-te naibil!”
8. Din 2021, statul canadian, sub conducerea prim-ministrului J. Trudeau, „maestrul de *hate*” care a deraiat, permite eutanasierea celor prea săraci pentru a trăi cu demnitate, gratuit, pe banii statului, dar încă cu consimțământul lor. Cu promisiunea ca din 2023 să mai adauge pe listă și bolnavii mintal, și pe cine-știe-cine îi va mai vexe pe ei. Sunteți pe drumul cel bun, minunat popor canadian, dar să nu vă ia valul și să adăugați potențiali sub-oameni pe listă... Dar, și mai important îmi pare, indiferent cât de lungă va fi lista, să îi lăsați pe ei să vină de bunăvoie, nu să îi adunați voi cu bună știință. Această carte dovedește că toți ne-am încadra în categoria celor ce nu trăim cu demnitate, pentru că sistemul ne-a răpit-o, asta dacă nu i-am cedat-o noi pentru a ne „apăra”.

încep prin a pleda vinovat, recunoscând vina acuzaților) nu doar canadienilor, ci tuturor celor care, de-a lungul istoriei, au fost catalogați drept criminali ai umanității, la bază hateri, apoi psihopați. Suntem foarte buni la etichetat și formulat verdicte superficiale. Dacă am putea să ne înțelegem și să colaborăm tot atât de ușor... Această paranteză este inspirată de atitudinea... prea pragmatică a canadienilor în a rezolva anumite probleme. În primul rând, majorității oamenilor „răi” din istorie soarta le-a fost potrivnică, deși aceștia au fost mai mari decât păturica lor. Universul i-a format pe planeta asta micuță, unde ei, niște giganți, pur și simplu nu încăpeau unii de alții. Ați crede că este o idee stupidă; nimic nu justifică o crimă. Ați greși. Cu toții suntem vinovați de crime încă de când locuiam în copaci. Că nu le catalogăm astfel e probabil pentru un mai bun confort psihic, dar de la bacteriile pe care le ucidem cu antibiotice, la buruienile pe care le plivim, până la cuibul de viespi pe care-l îmbibăm cu insecticid, doar pentru că e la noi pe balcon, cam asta sunt. Am răspunde mai ușor dacă am ști cum ne-ar eticheta viespea, fără a adăuga pe listă ce ucidem pentru hrană și genocidele cu pesticide, fungicide, insecticide, poluare și „războaiele drepte” de apărare. Viața nu poate exista fără a sacrifica altă viață, atât de prost a fost proiectată. Deja această imagine a lumii este una pe care cu toții o putem urî. Când natura are o etică a vieții atât de defectă, poate nu ar trebui să avem așteptări prea mari de la niște psihopați cu sechele grave cum sunt membrii speciei noastre.

Dar, pe lângă acest sistem stupid de a exista, evoluția a mai făcut o greșeală, poate mai gravă decât prima. Toate ființele, indiferent de mărime și stadiul lor de dezvoltare,

sunt *needy*⁹. Tot timpul au nevoie de ceva mai mult sau mai puțin necesar și veșnic se plâng de ceva. Practic, viața este groaznic de pretențioasă, iar omul este aici în vârful ierarhiei, fără vreun competitor. Poate așa își justifică și bogății viața de lux în puf și gusturile fine, greu de satisfăcut cu banalități. Aceștia sunt motorul evoluției, cu figurile lor și continua căutare a unui confort chiar mai mare. Întreaga societate umană ar putea fi văzută ca un motor termic (demonizat astăzi). Problema societății noastre este viteza cu care a evoluat de la un motor mic, simplu, deși nu foarte fiabil, ce consuma mult, polua mult și genera puțină energie, la un motor mare, super-complex, dar predispus la a se defecta și având o durată de viață redusă; mega-performant în a produce energie, care nu are consumul anunțat, pentru că este cam mare, iar noxele, mult peste normal, îi sunt ascunse de șmecherii de software. Scopul nostru ca societate, departe de noi astăzi, este să facem un motor relativ simplu, cu un raport bun între consum și putere, cu o poluare rezonabilă și pe care să ne putem baza că va merge fără probleme o lungă perioadă. Haterul există tocmai pentru că nu am atins acest deziderat din rațiuni meschine. Vreau ca pe parcursul cărții să descoperiți acest personaj, haterul, ca fiind la fel de real ca oricare alt individ, dar ceva mai puțin ipocrit. Îmi doresc să îl prezint cât mai franc, să vi-l fac înțeles și, totodată, mai puțin terifiant și de blamat. Poate chiar să adăugați și perspectiva lui, ca o critică constructivă sau măcar de notat, la subiectul comentat. Acest lucru este extrem de dificil de făcut în zilele noastre, când adevărata opinie este autocenzurată de câștiguri personale,

9. Termen din limba engleză, care, în română, nu este ușor de definit. Pornește de la necesități, dar, în context, se referă și la nevoia exagerată de atenție și validare; nevoi, pretenții și atenție permanente.